

Κι όλο μιλάμε και μιλάμε και μιλάμε... (Περιοδικό «Όσιος Νίκων ο "Μετανοείτε"»)

Categories : [ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ](#)

Date : 20 Ιανουαρίου, 2007

Όλο μιλάμε και μιλάμε και μιλάμε. Τελευταία μιλάμε πολύ. Μιλάμε πολύ και φωνάζουμε πολύ μέσα από σταθερά, μέσα από κινητά, μέσα από υπολογιστές, μέσα από ραδιόφωνα, μέσα από τηλεοράσεις, μέσα από αυτοκίνητα, στα σπίτια μας, στους δρόμους όλοι συνεχώς μιλάμε. Όλοι με έντασι προσπαθούμε κάτι βαθύτερο να πούμε που δε λέμε. Μιλάμε αδιάκοπα για κάθε τι. Πλέον τα έχουμε ακούσει όλα, τα έχουμε δει όλα!

Ευκαίρως ακαίρως μιλάμε πολύ. Πολύ περισσότερο από όσο σκεπτόμαστε. Λέμε περισσότερα από αυτά που θέλουμε και δε λέμε αυτά που θα έπρεπε. Υπάρχει σοβαρό έλλειμμα ουσίας, πνευματική φτώχεια, πολύ χαμηλό επίπεδο ζωής. Συγχρόνως μέσα από τα λόγια μας βγαίνει λαχάνιασμα, άγχος, γιατί ποτέ δε φτάνει ο χρόνος. Μια υπερέντασι, μια έρευνα αφορμής να νευριάσουμε, να μαλώσουμε, να σφαχτούμε. Κι όλο μιλάμε και μιλάμε με θυμό σα να είμαστε αδικημένοι. Σα να προειδοποιούμε μη μας βλάψουν. Ευερέθιστοι στην οδήγησι, καχύποπτοι στις συναλλαγές, αμφισβητίες απέναντι σε όλους και σε όλα, απομονωμένοι, παραμελημένοι, ξεχασμένοι, εχθροί των άλλων, αποστασιοποιημένοι και διαρκώς επιφυλακτικοί. Διαμαρτυρόμαστε για όλα εκφράζοντας αγανάκτησι και προβληματισμό, όλης μας της ψυχής το βρασμό, έντονη αποδοκιμασία για πρόσωπα, για θεσμούς, που τι θέλουμε κι όλο μαλώνουμε, αλλά πάλι μιλάμε και μιλάμε και μιλάμε.

Διαβάζοντας καλύτερα τα φαινόμενα επισημαίνουμε ότι περίσσεψαν τα λόγια μας γιατί φτώχυναν τα αισθήματά μας. Εις μάτην προσπαθούμε σήμερα να συζητάμε ψάχνοντας απεγνωσμένα να συναντήσουμε καρδιές. Οι πόρτες είναι κλειστές. Εδώ και καιρό τα συναισθήματα ξενοίκιασαν από τα ζεστά δωμάτια της ψυχής. Ζουν ορφανεμένα, ξενιτεμένα σ' όμορφες προτάσεις, στα ωραία λόγια που πολύ μας αρέσουν για να μιλάμε και να μιλάμε. Περίσσεψαν τα λόγια μας για να καλύψουν τα χρέη, την πτώχευσι των ανθρωπίνων αισθημάτων. Εισροή πληθώρας εγκεφαλικού κεφαλαίου δημιούργησε χαοτικό έλλειμα και ψύχρα στα θερμά μέρη τής ψυχής. Επεκτάθηκε η δυναστεία τής γνώσεως και πάγωσε τους χώρους της καρδιάς. Έτσι πλήθυναν και τα λόγια μας για να φανερώνουν ότι είναι άδεια, ξενοίκιαστη η ζωή. Όσο περισσότερο ακάθεκτα συνεχίζουμε να μιλάμε τόσο διαπιστώνουμε ότι λιγότερο αγαπάμε. Προσπαθώντας να δώσουμε στους άλλους να μας καταλάβουν καλύτερα, πόσο άσχημα αισθανόμαστε, πόσο δύσκολα περνάμε, με την ακατάσχετη πολυλογία μας γινόμαστε κουραστικοί. Μιλάμε για κόπωση, μιλάμε για προβλήματα, μιλάμε για τα ψυχολογικά μας, για την ταλαίπωρη ζωή μας, που δεν μας καταλαβαίνουν οι

άλλοι, που εμείς δεν φταίμε, που εμείς προσπαθούμε, που όλοι μας πολεμάμε και δώστου όλο μιλάμε, και μιλάμε... Κι ενώ θέλουμε να κοινωνήσουμε με τον άλλο, τελικά τον κυνηγάμε...

Από την άλλη μόνοι μας, όσο περισσότερο προσπαθούμε να διερευνούμε καλύτερα τα μέρη τού εαυτού μας τόσο μπερδευόμαστε διακρίνοντας μέσα μας σφιχταγκαλιασμένες τη λιακάδα με τη συννεφιά, την εκτίμησι με την κατάκρισι, την αρετή με την κακία, την πίστι με την απιστία, τη χαρά με τη δυστυχία. Κι ενώ απορούμε με την κατάσταση αρχίζει να μας τρώη μια καλή ανησυχία. Σε μια καθαρά προσωπική προσπάθεια, μόνοι μας, αποφασίζουμε να ακουμπήσουμε το κεφάλι μας στο τζάμι τής ψυχανάλυσης. Ζουλώντας τη μύτη μας βλέπουμε μέσα με δέος σε διάφορες θέσεις να σιγαναπνέουν ναρκωμένα τα απωθημένα μας... Σκιαζόμαστε και σταματάμε απότομα όλο να μιλάμε... Είναι απίστευτο να βλέπης την κρυμμένη σου πραγματικότητα... τα προσωπικά σου αποκτήματα, έτσι τόσο δύσμορφα, αναπαυμένα, θρονιασμένα μέσα σου να ψιλοροκανίζουν το δέντρο της ζωής. Ούτε καν τα είχαμε φαντασθεί! Κι αυτά ανενόχλητα όλο μασάνε και μασάνε... Τρομαγμένοι από τη συνάντησι μαζί τους βαριανασαίνουμε... θολώνοντας όλο και πιο πολύ με τα αγχωμένα χνώτα μας την ορατότητα στο τζάμι και καθόλου δε μιλάμε. ΔΕ ΜΙΛΑΜΕ... Μπροστά στο θαμπωμένο ορίζοντα τής ψυχής σταματάμε! Δεν αντέχουμε άλλο να στεκόμαστε κατάντικρυ με την αλήθεια μας. Βλέποντας την παράλληλη πραγματικότητα, τα αναισθητοποιημένα εσώψυχά μας τραυματισμένα να σπαρταράνε και με διάφορους τρόπους να πονάνε, όλο και πιο πολύ φοβόμαστε και ζαλιζόμαστε με την κατάντια μας, με τα χάλια μας... αγναντεύοντας το χάος, το απύθμενο σκοτεινό παλάτι των παθών, τη βασιλεία της φθοράς, την μεταπτωτική κόλασι μέσα μας. Πολύς φόβος, αβεβαιότητα, ανασφάλεια... λιποψυχάμε. Κι από την τρομάρα μένουμε άφωνοι... Σιγά σιγά, όμως, αρχίζουμε να μιλάμε κι όσο φέρνουμε την εικόνα στο μυαλό μας με συνειδητή προσπάθεια όλο και λιγότερο μιλάμε κι όλο και πιο πολύ ΔΕ μιλάμε.

Να, γιατί σήμερα συνέχεια μιλάμε. Επειδή κατά βάθος θέλουμε να εκφράσουμε ότι ψυχικά πεινάμε και διψάμε και πονάμε. Επειδή είμαστε αποπροσανατολισμένοι, ταραγμένοι, ταυτισμένοι με τη ματαιότητα σε ζωή χωρίς ποιότητα, ψυχικά στραγγαλισμένοι κι από την ημερομηνία λήξεως στριμωγμένοι. Επειδή απογοητευόμαστε, ανησυχούμε και δε σωφρονούμε.

Τελικά, συνειδητοποιούμε ότι από μόνοι μας είναι αδύνατο να σωθούμε. Δε σωζόμαστε με τις δικές μας δυνάμεις κι εξυπνάδες. Χρειαζόμαστε δάνειο, πίστωση, βοήθεια από Μέγα Χορηγό. Έχουμε άμεση ανάγκη από τη Χάρι Του. Από το Μέγα Έλεός Του, το αιώνια αποταμιευμένο στα σπλάγχνα της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που ενεργοποιείται σωτηριολογικά δια της μυστηριακής μας εκούσιας συμμετοχής. Πρόκειται για την καλύτερη δανειοληπτική κίνησι χωρίς τόκους, αλλά και χωρίς υποχρέωσι επιστροφής κεφαλαίου! Τί άλλο θέλουμε λοιπόν για να γεμίσουμε από αιώνια χαρά και ευγνωμοσύνη; Πράγματι, δεν υπάρχει πουθενά αλλού τέτοια θυσιαστική προσφορά όπως στη Σταυρωμένη δική μας Αγία Τράπεζα. Παίρνοντας, λοιπόν, την άνωθεν χορηγία βαδίζουμε την πλέον ασφαλή πορεία, μέσα από τις

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

αναγκαστικά δαιδαλώδεις διαδρομές, της προσωπικής μας σωτηρίας. Πρόκειται για το πλέον σημαντικό θέμα, που πραγματικά αξίζει να ασχοληθούμε για να μιλάμε και να μιλάμε κι ατελεύτητα να μιλάμε με αντίκρισμα και τελικό σκοπό αιώνια να αγαπάμε και να αγαπάμε και να αγαπάμε....

ΑΜΦΙΑΝΟΣ

(Περιοδικόν δράσεων και Πνευματικής Οικοδομής της Ιεράς Μητροπόλεως Μονεμβασίας και Σπάρτης, τ. 148, Οκτ - Νοε - Δεκ 2004)